

Звѣрскійтъ погледъ на Арбуеза пресѣче думата на момака, който останя съ полузаяпнжлы уста и устны рас-трепераны. И инквизиторътъ са показа задоволенъ.

— Заклевахъ ли са, да бждешъ вынжгы готовъ на служеніе Богу, при първото повикванье на представителитъ му, или былъ си са намѣрилъ при умирающъ пріятель, или при възглавницата на издыхающата си майка?

Очитъ на момъка останякъ неподвижны и очудены, и космытъ му настряхнакъ отъ ужасъ.

— Милосърдіе! милосърдіе! владыко, измърмора момъкътъ.

Само Жозе и Арбуезъ чухъ тѣзи думы, но той, като са престори че не гы разумъ, послѣдова.}

— Заклевахъ ли са да са отречешъ отъ сѣка връзка пріятелска, или роднинска, когато предлежи за Божіята служба . . . и да наковлаждашъ безъ забава братята си и сестрытъ си, супругата си, баща си и майка си и самытъ си дѣца ако открешъ въ тѣхъ чувства противны на светѣйшата католическа църква?

— Владыко, извика тогасъ донъ Кардосъ съ твърдъ гласъ, на туй не са заклевамъ; не искамъ да станя предатель и същевременно безчестенъ. Земѣте си тѣзи нѣща, приложи той съ горчива иронія, като подаде на инквизитора книгата на *sanctio* то и плочката, не съмъ достоинъ за та-квази честь. Дръжете гы, Владыко, за служителъ попреданъ отъ мене.

Рече и тосъ часъ тръгна отъ мѣстото си и излизе безъ да са обърне, като че са боеше да са не събори си-чката църква отгорѣ му. А герцогитъ Мондеаръ и Медия-Челли смаяхъ са отъ ужасъ и гнѣвъ. Изабелла плачаше безъ да разумѣва що става, а съблазненото множество чакаше съ заяпнжлы уста истълкованіето на тѣзи гатанка. Само Жозе са показваше безстрастенъ посрѣдъ общыя ужасъ. Арбуезъ като издигна очы къмъ небето, рече на множеството.